

Как се губи половин живот

Сега съм на 34 години. Мога да кажа, че живея добре и че нямам повече проблеми от обичайното за всеки човек. Имам си работа, семейство, приятели, справям се с трудностите. Не беше така обаче преди три години и половина, защото аз съм човек, имал нещастieto да развие зависимост към опиати.

Дълго време слушах да ми казват, че аз съм си избрала този начин на живот, че употребявам наркотици, защото аз искам така. Не можех да се съглася с това, но и не разбирах защо не мога да се спра. Трябваше да минат 14 години, да направя и да се случат много неща, преди да добия яснота по въпроса какво е станало с мен.

Току-що бях навършила 17 години, когато за първи път се сблъсках с хероин. Не мога да кажа, че знаех какво точно е това. През далечната 1992 г. не се намираше информация толкова лесно, както сега. Знаех само, че почти всичките ми приятели са започнали да го взимат и че им харесва. Защо да не пробвам и аз? Какво толкова? И аз пробвах, после пак и пак, и всичко стана много бързо. Минаха само три месеца и аз открих, че не мога просто така да го спра. Не че не опитвах. В действителност за всичките тези години съм спирала хероина поне 50 пъти – на всеки 2-3 месеца. Понякога за 10 дни, друг път за един, два, три, шест месеца, веднъж дори за цяла година. Но после започвах отново и все не разбирах защо. Не е лесно за един зависим да си даде този отговор, не и без помощ.

Дълго време вярвах в неща, които се оказаха много далеч от истината. Митове, в които вярват и повечето други зависими, а и не само те. Например, че зависимостта си е само мой проблем и че трябва да си го решавам сама. Или пък, че е достатъчно да спра да взимам и ще се оправя. Ей така – от само себе си. Да се събудиш една сутрин и да си нов човек. Уви, така не става. Чупих си главата с тези мои вярвания доста години.

Времето си течеше, аз не успях да прекратя употребата, вършех неща, от които се чувствах зле, но не можех да се спра. Страдах постоянно от неспособността си да се справя с този проблем, от принудата, с която живеех, от болката, която не ме оставяше и за миг. Живеех някак си отстрани на реалността. Можех само да наблюдавам какво правят хората, какво се случва около мен, но не можех да участвам истински, макар и да исках. Сякаш гледах филм. Но заедно с него течеше и моят живот, макар и да не го усещах (или може би не ми беше важно?).

Имах много моменти на отчаяние и безсилие. Едно нещо обаче ме крепеше през всичкото време, въпреки че понякога оставаше единственото. Аз вярвах, че някой ден ще се оправя. Че няма да прекарам целия си живот така и да умра като наркоман. Не можех да се примиря, че някакво си вещество ще ме контролира докато дишам и че съм толкова неспособна да се преборя.

Един отчаян ден в началото на 2006 г. изведнъж си дадох сметка, че аз съм вече на 30 г. и почти половината ми живот е изтекъл. Тази мисъл беше много тежка за мен. Хората си живеят, правят разни неща, борят се, имат постижения, а аз се друсам. Доскоро си бях мислела, че имам още време и отлагах ли, отлагах... Така си минаха 14 г.

В крайна сметка успях да взема контрол над болестта си. За съжаление не съм тотално излекувана, защото зависимостта е хронично заболяване. Затова пък човек може да поддържа ремисия докато е жив и това правя и ще правя аз. И истината е, че не се справих сама. Накрая се отказах от вярването, че мога да го постигна само със собствени усилия. Най-после се обърнах към специалисти и единственото, което можех да направя, беше да им се доверя. Не сбърках поне в този си избор.

Не мога да кажа, че рехабилитацията ми е била лесна. Но пък и не беше прекалено трудна. Не знам защо толкова съм се страхувала от терапевтичните програми преди това. Което не означава, че омаловажавам усилията, борбата, труда, емоциите и всичко от себе си, което вложих във възстановяването си. Отделих за тази цел една година от живота си. Единствената година дотогава, която използвах за нещо полезно. Заслужаваше си.

Няма как в един кратък текст да предам всичко преживяно заради зависимостта си през 14-те години. Просто не е възможно, а и би било доста мъчително за мен. Важното в моя разказ е надеждата. Вярата, че всеки би могъл да се справи с този проблем, че всеки би могъл да намери своя начин. Аз го намерих и продължавам да се справям. Просто, защото е възможно.

С., 2010 г.